

מה בצבאות?

מבטיחה 70 מיליון תושבים (20 מיליון נוסף פים!) בטוף המאה. הגענועים למרתבים השוממים שהיו בקיסרות — אין בהם תועלת. ההצטופפות בהיי סקרסטין ובמגרש-מסדרים צר גורעת מהענין שבאימון, מרבה שיעמום ומורידה את הכושר. צבא-בריטניה צפוי למל-המתקיום ממש: למאבק על „מרחב-מחיה“ ועל אויר לנשימה הצבאית. כנראה — שיש צורך גם במדבריות.

דבר תמוה-לכאורה אירע בתמרון-הנחיתה הגדול של דיביזיית „מארינס“ בחוף ספרד. לא חזו בו כלל קצינים-צופים „זרים“ (שאינם אמריקאיים או ספרדיים — פרט לגרמנים. איש מהנספחים שבמדריד לא קיבל מאת ממשלת ספרד את ההזמנה הרשמית, אך 4 קצינים גרמניים נוכחו בנחיתה בחוף האבלה ובמפגן „שדה-התעופה הועיר לסייע-טקטי“ שאולתר על-ידי אוירת, „צבא-הצי“ באלמריה.

שתי דאגות לאנשי-הצבא האוסטרליים: קוטן צבאם, ומצבו הירוד של „היל-האזרחים“ המתנדב שבו — והאתגר החמור של מלחמות הגריליה-והגזנגל הצפויות להם עם גבור המתיות בחלק העולם העוין ורבי-המיליונים של „דרום-מזרח אסיה“ (לגביהם קודם-כל — אינדונסיה...).

אך גם ברכה בסכנה זו. יש אומרים: הן ההתנדבות ל„היל-האזרחים“ והן המאמץ של אנשיו באימונים יגדלו ככל שיקשה האתגר. שכן זהו טבעו של הנוער בימינו — השש לצלילה בנוסח „אנשי-צפרדע“ ולצייד תת-מימי, למגלשימים ולטיפוס בהרים. הפתרון: להגדיל את מספר יחידות-ה„קומנדו“ שב„חיל“: האתגר ימשוך ויידרוך; והכושר למלחמת „סי-כול-הגריליה“ — יגדל ממילא שבעתיים. אכן, „ספורט צבאי“ — ושכרו בצדו.

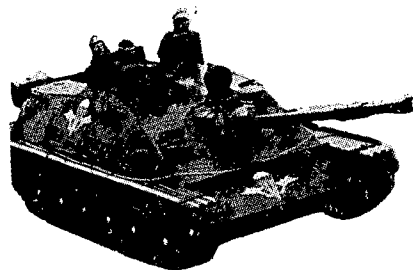
ידועה ברבים פעולת היחידות הבריטיות, שסייעה לממשלות האפריקניות להסל את המרידות בגייסות טנגנאיקה, אוגנדה וקניה. אולם אין יודעים כי כדי לדכא תסיסה מקומית בסואזילנד — שטח-הסות בריטי בגבול דרום-אפריקה, ועל-כן „מתוח“ מאוד מבחינה מדינית — היה צורך בהטסת גיוד סקוטי לאזור. הלז, בעזרת קצין שהתמחה ב„מלחמה פסי-כולוגית“, ובעזרת מכונית-רמקול — שבזכותה (אך גם בזכות נוהג טקטי יעיל) הצליח להחזיר את השקט על כנו ולמנוע שפיכת דמים. ויתרה מזו — אף הצליחו ליצור יהסיר-עות בין בני הקלאנים של הררי סקוטלנד לבין בני שבטי סואזי, שנודעו כשעתם כלוחמים אמיצים.

בעיתה של ארץ „מפותחת-מדי“ זועקת מתוך מאמרו של קצין בריטי: מדי שנה „נכבשים“ כ-120 אלף דונם משטחי בריטניה על-ידי רשת-כבישים מסועפת ובנינים חדשים; גם שמורות הטבע (לצפורים, או סתם כדי לשמור על יפיהנוף) גורעות משטחי-האימור נים; ולא די בזאת, אלא הסטטיסטיקה

רכב-שריון בעל-כנפיים עדיין אינו בנמצא (על תכנונים — מי יודע!). אך ישנו כבר רכב-שריון לבעלי-הכנפיים. רכביה-„ס.אוי“.

(„תותח-סער“ זחלי ומשורין-כולו) הסוביטי, מן הסוג הקלייחסי, שקוטר התותח שלו 85 מ"מ וכינויו „A.S.U.85“, לא נושא לשוא את סמל הגייסות-המוטסים על הזיתו ודפנותיו. אמנם, ספק אם קל יהיה להנחיתו במצנח. אך הסמל, אותו הוא נושא כולל גם מוטסים, ולהטיטו במטוס גדול — יתכן. ואחד הגורמים העיקריים כיום בעוצבת-המוטסות של צבא ברה"מ — ושל צבאות שנבנו במתכונתו — הוא המטוק (המסוגל לשאת את כלי-השריון גם מחוצה לו, בכעין מתלה). עם סיוע כזה אין יחידה שהונחתה צריכה לחשוש מפני טנקים.

צבא היבשה של ארה"ב החליט ללמוד מה„מארינס“ — היש לך ידיעה מרעישה מוזו? באימון-הבסיסי יושם דגש נמרץ על שלושה: כושר-גופני, קליעה, וטיפול המ-סורת. שני הראשונים יושנו על-ידי „סמלי-תרגול“, שנבחרו במיוחד למטרה זו ואומנו בהקפדה על יסוד תחרותי, ב„אקדמיות“ הסמלים; בקורס בן 5 שבועות. אחת ממט-רות הקורס: לאמנם — וביחוד באשר ל„הסגלה“ פיסית — כדי שלא יהיה ספק כי יהיו קשוחים מטירוניהם בעתיד... ומה בדבר המסורת? אחת הסגולות להחזרת שכינתה לצבא שעברו עליו התארגנויות והסבות-מסגרת רבות-מדי תהיה הכובע „בדן“ פאואל“ המסורתי שניתן לסמלי-התרגול, דבר שיעלה מחדש אוירת הסרטים מ„תקופת-הזוהר“.